

TANEČNÍK

Autor bestselleru *Shératěl kostí*

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEAVER

TANEČNÍK

2011

Copyright © 1998 by Jeffery Deaver
Translation © 1999 by Jiří Kobělka
Cover design © 1999 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
ani reprodukována bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE COFFIN DANCER
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York, 1998,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Martin Pilař
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v květnu 2011

ISBN 978-80-7303-627-0

Památce mé babičky Ethel May Riderové

Část první

PŘESPŘÍLIŠ ZPŮSOBŮ, JAK ZEMŘÍT

Jestřáb se nikdy nestane domácím mazlíčkem. Na city tu není místo. Svým způsobem jde o umění psychologie. S vražedným odhodláním a zájmem vzájemně poměřují svůj důvtip.

Jestřáb
T. H. White

1

Když se Edward Carney loučil se svou ženou Percey, ani ve snu by ho nenapadlo, že se s ní vidí naposledy.

Nasedl do auta zaparkovaného na drahocenném místě v manhattanské Jedenaosmdesáté ulici a zařadil se do nekonečné šňůry vozidel. Jako od přírody všímavému člověku mu neunikla černá dodávka, stojící nedaleko jejich domu. Zrcadlová okna měla zastříkaná od bláta. Carney se znovu podíval na omlácený vůz, všiml si, že má značku Západní Virginie, a uvědomil si, že v posledních dnech už dodávku na ulici několikrát zahlédl. Pak se však auta před ním dala do pohybu. Carney na poslední chvíli stihl projet na oranžovou a na dodávku úplně zapomněl. Zkrátka se již dostal na FDR Drive a zamířil na sever.

O dvacet minut později zavolal ženě. Znepokojilo ho, že to nezvedá. Percey měla letět s ním – večer si hodili mincí o sedadlo na levé straně. Vyhrála a věnovala mu jednu ze svých typických vítězoslavných grimas. Ve tři ráno se však probudila s úděsnou migrénou, která ji trápila celý den. Po několika telefonátech sehnali náhradního druhého pilota, Percey si vzala prášek a vrátila se do postele.

Migréna byla jediná nemoc, která ji dokázala schvátit.

Pětačtyřicetiletý vychrtlý čahoun Edward Carney, který ještě stále nosil vojenský sestřih, zvedl hlavu a poslouchal, jak kdesi kilometry daleko vyzvání telefon. Když se zapnul záznamník, vrátil sluchátko do vidlice a nasadil lehce ustaraný výraz.

Do puntíku dodržoval předepsanou rychlost a řídil auto přesně uprostřed pravého pruhu. Jako většina pilotů se i on v autě držel zpátky. Letcům důvěřoval, ale většinu řidičů považoval za blázny.

V kanceláři Hudson Air Charters na pozemku regionálního letiště Mamaroneck ve Westchesteru na něj čekal dort. Na oslavu nové smlouvy ho upekla ostýchavá a upjatá Sally Anne, která voněla jako parfumerie v Macy's a na šatech nosila ohyzdnou brož v podobě dvojplošníku, kterou dostala od vnoučat k Vánocům. Pohledem přejela místnost, aby se ujistila, že každý ze zhruba desítky zaměstnanců má před sebou stejně velkou porci čokoládového dortu. Ed Carney snědl pár soust a přitom se bavil o večerním letu s Ronem Talbotem, jehož mohutné břicho naznačovalo, že dorty zbožňuje, ačkoliv ve skutečnosti žil hlavně na cigaretách a na kávě. Talbot zastával ve firmě funkci provozního i obchodního manažera a nyní se nahlas strchoval, zda zásilka dorazí včas, zda bylo správně vypočteno potřebné množství paliva a zda si účtují přiměřenou cenu. Carney mu podal zbytek svého dortu a řekl mu, ať se uklidní.

Znovu si vzpomněl na Percey, vešel do kanceláře a zvedl telefon.

Doma to stále nikdo nebral.

Ustaranost se změnila v obavu. Lidé s dětmi a lidé s vlastní firmou vždycky telefon zvedají. Praštil sluchátkem a napadlo ho, že zavolá sousedovi, aby se na Percey podíval. Před hangár vedle kanceláře však v tu chvíli přijel velký bílý nákladák a byl čas jít do práce. Šest hodin večer.

Když Talbot dával Carneymu k podpisu asi deset dokumentů, dorazil mladý Tim Randolph v tmavém obleku, bílé košili a úzké černé kravatě. Tim sám sebe nazýval „druhým pilotem“ a Carneymu se to líbilo. „Prvními důstojníky“ se nazývali jen zaměstnanci leteckých společností, tyhle nádhery z aerolinek, a i když Carney respektoval každého, kdo byl na pravém sedadle profesionál, jejich nabubřelost ho rozčilovala.

Vysoká brunetka Lauren, Talbotova asistentka, měla dnes na sobě své oblíbené šaty, jejichž modrý odstín dokonale ladil s logem Hudson Air – siluetou sokola nad síťovanou zeměkoulí. Naklonila se ke Carneymu a zašeptala: „Teď už to bude v pořádku, že?“

„Bude to v pohodě,“ ujistil ji Carney. Na okamžik se objali. Sally Anne ho objala také a nabídla mu na cestu dort. Odmítl. Ed

Carney už chtěl vypadnout pryč. Pryč od sentimentu, pryč od obřadnosti. Pryč ze země.

A brzy taky byl. Vznášel se pět kilometrů nad zemí a pilotoval Lear 35A, nejdokonalejší soukromé letadlo na světě – stříbřitě lesklé, elegantní jako štika, bez jakéhokoliv označení nebo znaku kromě registračního čísla.

Letěli vstříc úžasnému západu slunce – dokonalý oranžový kotouč pomalu zajížděl do velkých růžově fialových mraků, které propouštěly paprsky světla.

Pouze úsvit byl stejně nádherný. A pouze bouřky zajímavější.

Na chicagské letiště O'Hare to bylo 1150 kilometrů a tuhle vzdálenost překonali za necelé dvě hodiny. Chicagské středisko řízení letového provozu je zdvořile požádalo, aby sestoupili na 4200 metrů, a pak je předalo Chicagské kontrole přistání.

Slovo si vzal Tim. „Volám Chicagskou kontrolu přistání. Lear čtyři devět *Charlie Juliet* ve výšce čtyři dvě stě.“

„Dobrý večer, devět *Charlie Juliet*,“ ozval se jeden z mnoha klidných letových dispečerů. „Sestupte a udržujte výšku dva tisíce čtyři sta. Výškoměr Chicago třicet celých jedna jedna. Očekávejte navedení na dráhu dvacet sedm vlevo.“

„Rozumím, Chicago. Devět *Charlie Juliet* ze čtyř dvou na dva čtyři.“

O'Hare je nejpřetíženější letiště na světě a řízení letů je právě nechalo absolvovat vyčkávací oblouk nad západním předměstím Chicaga, kde museli kroužit a čekat, až na ně přijde řada.

O deset minut později se ozval příjemný mírný hlas: „Devět *Charlie Juliet*, kurs nula devět nula po větru na dráhu dvacet sedm vlevo.“

„Nula devět nula. Devět *Charlie Juliet*,“ odpověděl Tim.

Carney se podíval na souhvězdí zářící na ocelově šedém nebi a pomyslel si: Podívej se, Percey, na ty nádherné večerní hvězdy... Zároveň pocítil snad první neprofesionální touhu v celé své kariéře. Jeho strach o Percey stoupal jako horečka. Zoufale s ní potřeboval mluvit.

„Převezmi řízení,“ řekl Timovi.

„Rozumím,“ odpověděl mladík a bez zbytečných otázek položil ruce na kormidlo.

Letová kontrola zapraskala: „Devět *Charlie Juliet*, sestupte na tisíc dvě stě. Udržujte kurs.“

„Rozumím, Chicago,“ řekl Tim. „Devět *Charlie Juliet* z dvou tisíc čtyři sta na tisíc dvě stě.“

Carney přeladil vysílačku na jinou frekvenci. Tim na něj pohlédl. „Volám do firmy,“ vysvětlil mu Carney. Když se mu ozval Talbot, požádal ho, aby ho spojil k němu domů.

Během čekání prošel Carney s Timem litaníí předpřistávací kontroly.

„Úhel klapek... dvacet stupňů.“

„Dvacet, dvacet, zelená,“ odpověděl Carney.

„Kontrola rychlosti.“

„Tři sta třicet pět kilometrů za hodinu.“

Když Tim mluvil do mikrofonu – „Chicago, devět *Charlie Juliet* z tisíce pět set na tisíc dvě stě“ –, zaslechl Carney, že telefon v jejich manhattanském domě tisíc kilometrů odtud konečně začíná vyzvánět.

No tak, Percey. Zvedni to! Kde jsi?

Prosím...

Kontrola letů se ozvala: „Devět *Charlie Juliet*, snižte rychlost na tři sta. Kontaktujte věž. Hezký večer.“

„Rozumím, Chicago. Rychlost tři sta. Hezký večer.“

Tři zazvonění.

Kde, sakra, je? Co se děje?

Žaludek se mu ještě více sevřel.

Turboventilátor vyloudil skřípavý zvuk. Hydraulika zaúpěla a v Carneyho sluchátkách zapraskala statická elektřina.

„Klapky třicet,“ zavolal Tim. „Podvozek dolů.“

„Klapky třicet, třicet, zelená. Podvozek dole. Třikrát zelená.“

A pak v jeho sluchátkách konečně zaznělo ostré cvaknutí a ozvala se jeho žena. „Haló?“

Carney se hlasitě zasmál úlevou.

Chystal se promluvit, ale než stačil otevřít pusu, letadlo sebou mocně otřásl – tak silně, že během zlomku vteřiny strhl náraz výbuchu mohutná sluchátka Carneymu z uší a odhodil oba muže na kontrolní panel. Všude kolem létaly střepiny a jiskry.

Ohromený Carney levou rukou instinktivně popadl nereagující kormidlo; pravou ruku už neměl. Obrátil se k Timovi právě ve chvíli, kdy jeho zkrvavené, na cáry roztrhané tělo zmizelo v otvoru zejícím v boku trupu.

„Ach Bože. Ne, ne...“

Celý kokpit se poté odtrhl od rozpadajícího se letadla, vyletěl do vzduchu a nechal za sebou trup, křídla i motory leara pohlceného obrovskou ohnivou koulí.

„Ach Percey,“ zašeptal Carney. „Percey...“ Jenže už před sebou neměl žádný mikrofon.